

ZALÁN TIBOR

Elbocsátó szép megbocsáthatatlan

Utolszor Még egyszer
S legyen ennyi elég
A szerelem mindig megmarad
az ember meg persze elég benne
mert ez a hiányával is roncsol őt
Nem kellesz már így hazudom – ezt
A férfinak hiányzik az őt
mely nem csak védelem – magyarázat
arra hogy él s ez valamiért
– más elhasználta már – alázat s gyalázat
Mert minden férfi árva
nő nélkül – és titkon az akar lenni
s mert *legfőbb úr* nem a boldogság
a legfőbb úr a magány és a semmi
Miért akartad hogy más legyek
több mint a hajnalok roncsa?
Miért emeltél lágy melledre
vettél meleg erős karodra? Lásd gyűlöllek
mert bennem már csak
szégyenem s gyalázásod fogan
Rád taposnék ütnélek rúgnálak
közben nyelvem szétrágná a fogam
De te majd nem látod ezt
mert szemedet elborítja a vér
Állok fölötted győztesen
aki titkon tudja nélküled semmit sem ér
sem a győzelme se ő maga
s hogy a büszkeség csak ostoba önkínzás
Végighúz rajtam a szégyen ostora
üres éjekben látom vergődni magam
míg te verdesel más *bosszúhím* alatt
s egyre késik a beígért megváltás
a megígért csoda
Ragyog fönt a Göncölszekér

s a szenvedéstől kicsorbul minden gondolat
Ki bocsát el kit?
Én téged vagy én magamtól magamat
Peregnek a napok az évek
s a veled eltöltött órák mind jobban hiányzanak
De ezt ne tudd – se más
Akarom hogy büszkének
merészek láss és mind így lássanak
aki kívül ép arányos akár egy szobor
s nem az akit belül szétrágott a pusztulás
az idő
Kevés vigasz hogy még szeretnek
mert mit jelent ha valakit szeret a nő
Megsimogatom a fejét
meg nem született gyermekemnek
aki pókhálón hintázik a lét peremén
Mi volt a fontosabb Hogy voltunk
vagy hogy megmaradtál megmaradtam én
is – de minek ha elvirult életünkben a fény
Belém vág néha a fájdalom
hogy húsodban magjaim soha nem énekeltek
s nem emlékszem mondtam-e neked
valaha halkán hogy maradj mert szeretlek
Már csak azt tudom mondani menj vidd el életed
vidd innen tőlem el amíg nem késő
Elöttem pálinkás pohár *erezet kezéd*
rajta maradt nem mosom el soha A végső
ponton majd összetöröm
ahogy most eldoblak téged és összetörlek
Nincsen nagyjelenet ne legyenek könnyek
csak titkon csak úgy
hogy azt én már nem látom
Áll velem a vonat valahol a határon
valahol a körül élet és halál határállomásán
az ablak üvege tükröz
megnyomorít a látvány hogy
tekintetemben nincs semmi ép ami emberi
Összeverődnek csontjaim
vagy Isten veri őket egymáshoz
miattad hogy hagytalak veszni

Haldoklik a Nap közeleg a sötét és lassan
bekopog ajtómon a semmi Önző vagyok tudom
elvesztésedben is csak magamat fájom
patetikus is lehetne ez
ha nem kéne végigjárnom veled
egeket és poklokat és egyenesen megállni
legvégül némi halált inhalálni hogy mondhassam
megint menj már jön az ár és nagy körülöttem a salak
Menj mert megölsz
s hogy ne ölj meg én bántalak
Pedig te bántasz *kis kérdőjel*
torkomba akadt könnyörtelen női horog
Zihál a tüdőm kihagy
a szívem a torkom hörög
két liter boldogtalan pálinka
lángol bennem szép vagyok
ebben a lázban tudom s nem tudom szebben
itt hagyni sem majd ezt a veled-se létet
Nem akarom hogy fehér kísértet
vagy fekete látomás legyél s
elszívd maradék erőmet Te akinek mindent
oda akartam adni
koldusként vonszold magad tovább
aki hiába kér már
nem fog több szerelmet kapni
mert olyan szerelmet amit én adok
nem adhat meg neked más
Nincs benne vacak szépség csak
mindent szétronító szenvedély örök *hullás*
és *gyönyörű* pusztulás De te élj
mindegy már tovább hogyan Elküldelek
hogy méltóképpen lehessen boldogtalan
tudom mit érek s hogy
kevés ehhez minden áldozat élet
amit a másik meghoz és büszkeségem elfogad
Élj hogyha nem akarom akkor is s ha én
már nem akarok rúgj vissza
belém egy nagyot De már
ne lépj vissza életembe
Elborzadnál ásnak kopácsolnak benne
s már a szél is vacogva lép be ebbe a sírkertbe